

ἀποτριβίδια τά, Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτριβίω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. ἰδι.

Τὰ μετὰ τὴν πλάσιν τῶν ἄρτων ὑπολείμματα τῆς ζύμης εἰς τὴν σκάφην τοῦ ζυμώματος: *Τ'* ἀποτριβίδια τῇ σκάφης ἐμάζωξα κ' ἤκαμα 'να μικρὸν γουλουράκι. Συνών. ἀποτριμματα (ιδ. ἀπότριμμα 2), τριβίδια (ιδ. τριβίδι), τριμματα (ιδ. τρίμμα).

ἀποτριβολίζω Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τριβολίζω.

Τελειώνω τὸ τριβόλισμα, τὴν τρίτην ἀροτρίασιν τοῦ ἀγροῦ: *Χωράφι ἀποτριβολισμένο.*

ἀπότριβος ἐπίθ. Κύθν. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποτριβίω καὶ τῆς καταλ. -ος.

Ὁ ἐκ τῆς χρήσεως ἐφθαρμένος, ἐπὶ ἐνδυμάτων καὶ ὑποδημάτων ἐνθ' ἂν: *Ἀπότριβο φόρεμα Λακων.*

ἀποτριβίω Ἀθῆν. Θράκ. (Μυριόφ. Στέρν.) Πελοπν. (Μάν.) ἀποτριβίω Κρήτ. Νάξ. ('Απύρανθ.) ἀπουτίβω Σαμοθρ.

Τὸ ἀρχ. ἀποτριβίω.

1) Κάμνω ἐντριβάς, τρίβω Ἀθῆν. Κρήτ.: *Ἀποτριβέει με λάδι τὸ μέρος ποῦ πονεῖ Κρήτ. Ἐτριβε τὰ μάτια της καὶ ἀποτριβότανε σὰν νὰ εἶχε ξυπνήσει ἐκείνη τὴ στιγμή (ἐκ παραμυθ.) Ἀθῆν. 2) Ρίπτω τὸ ἄνθος, ἐπὶ φυτῶν ὅταν ἀρχίζῃ ὁ σχηματισμὸς τοῦ καρποῦ Θράκ. (Μυριόφ. Στέρν.) Σαμοθρ.: *Ἀπότριψαν τ' ἀμπέλια Μυριόφ. Ἀπότριψε ἡ μαναγουσα Στέρν. Ἀπουτίψαν τὰ λουλούδια Σαμοθρ. 3) Τελειώνω τὸ τρίψιμον Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.): Ἀπότριψε πρῶτα τὰ ροῦχα κ' ὕστερα πὰς Ἀπύρανθ. Ὅσπον γὰν τ' ἀποτρίψω θὰ με πὰρ' ἡ νύχτα Μάν.**

ἀποτριγυρίζω ἀμάρτ. ἀποτριγυρίζω Πόντ. ('Οφ.) ἀποτριγυρίζω Πόντ. (Τραπ.) ἀποτριγυρίζω Λέσβ. ἀποτριγυρίζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τριγυρίζω.

1) Περικυκλώνω Πόντ. ('Οφ. Τραπ.): *Ἐπειτριγύρισαμε τὴ μεδῆ, ἐσκότισαμε δύο μονχτερούδα (μεδῆ = δάσος) Ὅφ. Ὁ δειμὼ ἐπειτριγύρισε μασε (δειμὼ = χειμῶν) αὐτόθ. Ἐπειτροσύλτσανε με τὰ σκυλλία νὰ τρώγ'νε με (με περιεκύκλωσαν τὰ σκυλλία διὰ νὰ με φάγουν) Τραπ. 2) Λοξοδρομῶ Λέσβ. Συνών. ἀναγυρίζω Α 3, ἀπογυρίζω Α 1, ἀπολογυρίζω 1.*

ἀποτριγύρισμα τό, ἀμάρτ. ἀποτριγυρῖσμα Λέσβ. ἀποτριγυρίσμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτριγυρίζω.

1) Περικύκλωσις Πόντ. (Τραπ.) 2) Λοξοδρομία. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀπολογύρισμα.

ἀπότριμμα τό, Θράκ. (Καλαμ.) Κίμωλ. Κρήτ. Σίφν. Χίος κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀπότριμμα = τὸ ἀποτριφθέν. Εἰς τὴν σημασιολογικὴν ἐξέλιξιν συνετέλεσε καὶ τὸ νεώτερον ἀποτριβίω.

1) Ὑπόλειμμα ἐκ τρίψεως πράγματός τινος Λεξ. Δημητρ.: *Ρίξε 'ς τοῖς κόττες τ' ἀποτρίμματα τοῦ ψωμοῦ.*

2) Συνήθως πληθ., ἀποτριβίδια, ὁ ιδ., Κίμωλ. Χίος κ.ά.: *Ἐκαμε τοῦ παιδοῦ ἓνα κουλούρι ἀπὸ τ' ἀποτρίμματα Χίος. β) Ἀρτίσκος, κουλουράκι κατασκευαζόμενον ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τῆς ζύμης εἰς τὴν σκάφην τοῦ ζυμώματος Σίφν. Χίος κ.ά. Πβ. καὶ Ἡσύχ. «ὑπότριμμα» ἐκ φοίνικος καὶ μέλιτος καὶ κυμίνου καὶ ἄλλων τινῶν ἀρτυμάτων ἔργον». Συνών. ἀποτρίμιδο. 3) Ἐντριβή*

Κρήτ. 4) Ἡ πτώσις τοῦ ἄνθους φυτοῦ κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς καρποφορίας Θράκ. (Καλαμ.): *Τ' ἀνασόνια εἶν' ἀπὰν' 'ς τ' ἀπότριμμα.*

ἀποτρίμιδο τό, Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. τριμίδι.

Ἀπότριμμα 1 β, ὁ ιδ.

ἀποτριντάνωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτριντανώνω.

Τὸ ὑπερβολικὸν τέντωμα.

ἀποτριντανώνω Πόντ. (Ἱμερ. Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

1) Τεντώνομαι πολὺ Πόντ. (Σάντ.) 2) Φουσκώνω Πόντ. (Ἱμερ.): *Ἐπειριντάνωσαν τὰ ρωῖα τῇ χιτηνί' (οἱ μαστοὶ τῆς ἀγελάδος).*

ἀποτρίτσωμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀποτρίτσωμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτρίτσώνω.

Τὸ νὰ τρέμῃ κάνεις ἀπὸ τὸ ψῦχος.

ἀποτρίτσώνω Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀποτρίτσώνω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τριτσώνω.

1) Τρέμω ἐκ τοῦ ψύχους ἐνθ' ἂν: *Ἐξον κρύος τάρταρος, ἐπειτρίτσωσα Κερασ. 2) Ἀποθνήσκω Πόντ. (Κερασ.)*

ἀποτριχάκι τό, Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀποτρίχι.

Μικρὸν ἀποτρίχι, ὁ ιδ.

ἀποτρίχι τό, Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. τρίχα.

Μικρὸν τεμάχιον ἢ ἀπόκομμα λωρίδος αἰγείου δέρματος διὰ τῆς ὁποίας ράπτονται τὰ ὑποδήματα τῶν ἐργατικῶν.

ἀποτρόμαγμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτρομάζω.

1) Τὸ νὰ ἀποβάλλῃ τις τὸν φόβον Πόντ. (Τραπ.) 2) Τὸ νὰ τρομάξῃ τις πολὺ Πόντ. (Κερασ.)

ἀποτρομάζω Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) — Α' Ἐφταλ. Μαζώχτρ. 201 καὶ 245.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τρομάζω.

1) Ἀποβάλλω τὸν φόβον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): *Οὐς ἀτώρα ἐτρόμαξα, ἀτώρα ἐπειτρόμαξα Τραπ. Τρομάξ' καὶ ἀποτρομάξ' Χαλδ. 2) Τρέμω πολὺ, φοβοῦμαι Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) — Α' Ἐφταλ. ἐνθ' ἂν. 245: Ἀποτρομάξ' ἀπὰν' 'ς σ' ἄλογον ἀτ' - ἀπὰν' 'ς σὸ κεπὶν ἀτ' - ἀπὰν' 'ς σὸ παιδὶν ἀτ' - ἀπὰν' 'ς σὸ πρᾶμαν ἀτ' κτλ. (φοβεῖται ὑπερβολικὰ διὰ τὸ ἄλογόν του, διὰ τὸν κῆπὸν του, διὰ τὸ παιδί του, διὰ τὸ πρᾶγμά του μήπως δηλ. συμβῇ κακόν τι ἢ ζημία τις εἰς αὐτά) Κερασ. Σάντ. Νὰ μὴ τὰ δῇ ὁ κόσμος καὶ ἀποτρομάξῃ Α' Ἐφταλ. ἐνθ' ἂν. Καὶ μέσ. Κερασ.: Ἀτόσον ἀποτρόμαγμαν ἀποτρομάχεται! Μετοχ. ἀποτρομαγμένος οὐς., ὁ μονογενὴς υἱὸς (περὶ τοῦ ὁποίου διαρκῶς φοβοῦνται οἱ γονεῖς μήπως πάθῃ τι) Ἱμερ. Τραπ. || Ἀσμ.*

Ἀλλοὶ ποῦ εἶδ' τὰ μοναχὰ καὶ τ' ἀποτρομαγμένα

Ἱμερ. 3) Μετβ. προξενῶ εἰς τινα τρόμον, φοβίζω Α' Ἐφταλ. ἐνθ' ἂν. 201: *Ἀχ, πῶς μ' ἀποτρομάζεις, μάννα, μ' αὐτά σου τὰ ὄνειρα!*

ἀποτροχίζω πολλαχ. ποτροδίω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τροχίζω.

1) Στρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ὀργίλως Κύπρ.: *Εἰντα ποτροδίεις τὰ μ-μάτια σου, θαρεῖς πῶς φοβοῦμαι σε! Διὰ τὴν σημ. πβ. ἀρχ. τροχίζομαι = περιστρέφομαι ὡς τροχός.*

II) Τελειώνω τὸ τρώχισμα πολλαχ. : Ἀκόμη δὲν ἀποτρώχισα τὸ μαχαίρι.

ἀπότρυγα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀπότρυγα Κάρπ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τρύγος. Ἡ λ. καὶ τὸν 17ον αἰῶνα παρὰ Βάρνερ (ιδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,394). Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ ἀπόθρεα, ἀπόσπορα κττ.

Μετὰ τὸν τρυγητὸν ἔνθ' ἀν. : Ἀπότρυγα θά' ῥθω - θά' πάω - θά' τὸ κάμω κττ. πολλαχ. Τὰ προντουβρόχια δὴ 'ς τὸν τόπον μας πιάν'νι ἀπότρυγα Αἰτωλ. || Παροιμ. φρ. Ξαναμανὰ κι ἀπότρυγα (ἐπὶ τοῦ κατ' ἐπανάληψιν καὶ παρακαίρως πράττοντος ἢ ζητοῦντός τι. ξαναμανὰ = ἐξ ἀρχῆς, ἐκ νέου) Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Συνών. ἀποβέντεμα.

ἀποτρώγημα τό, Λεξ. Βλαστ. Μπριγκ. ἀποτρώγ'μα Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτρυγῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ τέλος τοῦ τρυγητοῦ. Συνών. ἀποβεντέμισμα, ἀποβεντεμισμός, ἀποτρυγησιὰ 1, ἀποτρώγι 2, ἀποτρυγίδι 2, ἀπότρυγο 1, ξετρώγι.

ἀποτρυγησιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀποτρυγησιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτρυγῶ καὶ τῆς καταλ. -σιὰ.

1) Ἀποτρώγημα, ὁ ιδ. 2) Τὸ μέρος τῆς ἀμπέλου ὅπου προσωρινῶς διεκόπη ὁ τρυγητός : Τὰ πρόβατα βόσῃσαν ὡς τ'ν ἀποτρυγησιὰ. Νὰ μὴν πὰς παραπέρα ἀπ' τ'ν ἀποτρυγησιὰ.

ἀποτρώγι τό, πολλαχ. ἀποτρώγ' βόρ. ιδιῶμ. ἀποτρώι Ἀνδρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. ἴποτρώγι Εὐβ. (Κάρυστ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτρυγῶ καὶ τῆς καταλ. -ι. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,66 κέξ.

Συνήθως κατὰ πληθ. 1) Σταφυλαὶ ἀπομένουσιν ἐπὶ τῆς ἀμπέλου μετὰ τὸν τρυγητὸν πολλαχ. Συνών. ἀπανωτσάμπουρο, ἀποζούρι 2, ἀποστάφυλο, ἀποτρυγίδι, ἀποτσάμπι, ἀποτσάμπουρο, καμπανάρι, καμπανέλλι, καμπανός, κουδούνι. Πβ. ἀπόβακλο. 2) Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ τρυγητοῦ Κεφαλλ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποτρώγημα. 3) Αἱ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἡμέραι Κεφαλλ. Συνών. ξετρώγισα (ιδ. ξετρώγι).

ἀποτρυγίδι τό, ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ. 2 211 ΠΒλαστοῦ Ἀργ. 52 — Λεξ. Βυζ. Αἰν. ἀποτρώι Κάρπ. ἀποτρώγιδο Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτρυγῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ιδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 359.

Συνήθως πληθ. 1) Ἀποτρώγι 1, ὁ ιδ., ἐνθ' ἀν. : Ποιήμ.

Πάντα κι ἀκόμα σὰ νὰ ζητειανεύουν

τ' ἀποτρυγίδια τοῦ περιβολιοῦ σου

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν.

Καὶ τὸ πρῶι κατέβαινα 'ς τ' ἀμπέλι νὰ τσιμπήσω

τ' ἀποτρυγίδια τὰ κρουστά ποῦ παγωμένα τὰ εἶχε

σὰν κρούσταλλα, σὰν τραγανὰ πετράδια, τὸ μιστράλι

ΠΒλαστός ἐνθ' ἀν. 2) Ἀποτρώγι 2, ὁ ιδ., Λεξ. Αἰν.

ἀπότρυγο τό, Κύθν. Μέγαρ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Δημητσάν. Κορινθ. Λακων.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τρύγος.

Συνήθως πληθ. 1) Τὸ τέλος τοῦ τρυγητοῦ ἐνθ' ἀν. : Τ' ἦρθες, ἄμοιρε, τώρα 'ς τ' ἀπότρυγα ; Μέγαρ. || Φρ. Τώρα 'ς τ' ἀπότρυγα ! (κατόπιν ἐορτῆς) Ἀρκαδ. Κορινθ. Λακων. || Παροιμ. Ἡ ἀλ' ποῦ 'ς τ' ἀπότρυγα σφεντόνες ἐπλεκε (ἐπὶ

τοῦ παρακαίρως πράττοντός τι) Δημητσάν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποτρώγημα. 2) Τὸ τέλος παντὸς σπουδαίου ἔργου Πελοπ. (Γορτυν.) 3) Τὰ μεθέορτα Πελοπ. (Γορτυν.)

Ἀπότρυγος ὁ, Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τρύγος.

Ὁ μὴν Ὀκτώβριος. Συνών. ιδ. ἐν λ. Ἀγιδημη-τρίτης, ἔτι δὲ συνών. Ὀκτώβρις, Σπορεάς.

ἀποτρυγῶ σύννηθ. ἀποτρυγῶ πολλαχ. ἀποτρυγῶν Πελοπ. (Καλάβρυτ.) ἀποτρυγῶ βόρ. ιδιῶμ. ἀποτρυῶ Σίφν. ἴποτρυγῶ Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τρυγῶ. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποτρυγῶ = τρυγῶ.

Τελειώνω τὸν τρυγητὸν σύννηθ. : Παροιμ. Ὅταν οἱ ἄλλοι ἀποτρυγοῦσαν, ἡ Μαρία ἐπλεκε καλάθια (ἐπὶ τοῦ παρακαίρως πράττοντός τι) Ζάκ. κ.ά. Συνών. ἀποβεντεμίζω.

***ἀποτρώπωμα** τό, ἀποτρώπωμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτρυπῶνω.

Ἀφαίρεσις τοῦ τρυπώματος.

ἀποτρυπῶνω ΔΚαμπούρογλ. Ἀθηναῖκ. διηγ. 78 ἀποτρυπῶνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τρυπῶνω.

I) Εἰς τὴν ραπτικήν, ἀφαιρῶ τὸ τρώπωμα Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ξετρυπῶνω. II) Ἀποκρύπτομαι πού ΔΚαμπούρογλ. ἐνθ' ἀν. : Δυστυχισμένη ἄνθρωπε, σὲ φόβισα κι ἀποτρώπωσες ! Ἀντίθ. ξετρυπῶνω.

ἀποτρώγω (I) Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. ἀποτρώγω = ἀποδάκνω, παρεσθίω τινός.

Καταδιώκω τινά : Παροιμ. φρ. Κάποιος ἀποτρώγει σε (πρὸς τὸν πράττοντά τι μετὰ πολλῆς βίας καὶ ταχύτητος).

ἀποτρώγω (II) σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀποτρώγων βόρ. ιδιῶμ. ἀποτρώω Ἀνδρ. κ.ά. ἀποτρώων Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Σκυρ. ἀποτρώων Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποτρώω Πελοπ. (Οἶν.) ἴποτρώγω Κρήτ. ἴποτ-τρώω Χίος (Πυργ.) ἴποτρώω Ρόδ. κ.ά. ἴποτρώων Εὐβ. (Στρόπον.) ἀποτρώω Τσακων. Ἀόρ. ἀπόφαγα κοιν. ἐπέφαγα Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Μετοχ. ἀποφαγωμένος πολλαχ. ἀποφαωμένος Ζάκ. Νάξ. κ.ά. ἀπουφαωμένους Ἡπ. κ.ά.

Τὸ μεσν. ἀποτρώγω. Διὰ τὸν τύπ. Τσακων. ἀποτρώου, ἐν ᾧ τὸ τδ ἐκ τοῦ τρ, πβ. καὶ μετδνία (μητρυνία), τδίχε (τρίχες) κττ.

1) Τελειώνω τὸ φαγητόν, παύω νὰ τρώγω σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. : Ἄμα ἀποφάτε, ν' ἀρχίσετε δουλειά. Ὅ,τι ἀποφάγαμε, ἦρθε κ' ἐκεῖνος. Σὰν ἀποφάγαμε, ἀρχίσε ἡ βροχή. Μόλις ἀποφάγα, ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ. Ἄν ἀπόφαες, σήκω νὰ μοῦ φέρης λίγο νερὸ κοιν. Οἱ μισοὶ ἦταν ἀποφαωμένοι ποῦ οἱ ἄλλοι ὅ,τι ἀρχίζαν Ζάκ. Ἐμεῖς τρώμε μέρα μέρα, μέσ' 'ς τὰ σούρουπα ἔμεσαν ἀποφαωμένοι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡρθε ἀπουφαωμένους Ἡπ. (Ζαγόρ.) || Φρ. Ἐφαί κι ἀπόφαί (ἀπέθανε) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Παροιμ. φρ. Νίψον κι ἀποφάγαμε (ἐπὶ προώρου ἀποτυχίας ἐπιχειρήσεως ἢ ἐπὶ ἀποστερήσεως προσδοκωμένου κέρδους. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,396) πολλαχ. Νίψον κι ἀπουφάγαμ' ἀπ' ἀμπέλ' ! (κατεστράφη τὸ ἀμπέλι ἐκ θεομηνίας) Αἰτωλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,198 (ἐκδ. RDawkins) «ἐκάλεσέν τους νὰ φάσιν μετὰ του καὶ ὄνταν ἐποφάγασιν, ἐσηκώθην ὁ μισερ κτλ.» καὶ 1,658 «ἄνταν ἐπόφαγεν ὁ ρήγας, ἦρταν κάτινες ὅπου ἐφέρον μαντάτον τοῦ ρηγός». 2) Τρώγω τι ἐντελῶς σύννηθ. : Εἶναι τόσο πολὺ αὐτὸ ποῦ μᾶς δώσατε, ὥστε δὲ μπορούμε νὰ τὸ ἀποφάμε σύννηθ. Τὸ μουσκάρι ἐπόφαε τ' ἄχρεα Κρήτ. Βρήκα τ' ἀμπέλ' - τοῦ χωράφ'

